pzazz

Un Poyo Rojo

UN POYO ROJO

Erotiek in de gym

Pieter T'Jonck

Gezien op 22 juni 2019
Teatro Piccolo Arsenale, Venetië
Biennale Danza Venezia

‘Un poyo rojo’, wat zoiets moet betekenen als ‘een rode kip’, van het gelijknamige Argentijnse ensemble, is een virtuoos, maar ook dolkomisch dans-duet. Twee mannen in de gym snoeven tegen elkaar op, met veel erotische geknetter in de achtergrond. Het stuk toert al zo’ n tien jaar de wereld rond, en doet nu ook een hele reeks Belgische cc’s aan. Een aanrader.

25 NOVEMBER 2019

Het decor van ‘Un poyo rojo’ is zo Spartaans als de kleedzaal van een gym, en lijkt er ook sprekend op: een paar *lockers*, een bank, een grote draagbare radio en wat handdoeken. Twee mannen, Luciano Rosso en Nicolas Poggi, hangen rond op deze plek. Ze werpen steelse blikken naar elkaar terwijl ze landerig wat danspasjes zetten, als een eerste opwarming.

Haast meteen hangt er spanning in de lucht. Als de ene zijn been al eens wat hoger zwiept, probeert de ander hem meteen te overtroeven. Binnen de kortste keren zijn de twee dansers verwikkeld in een samenspel dat ergens tussen een duet en een competitie om wie de ‘strafste’ is zweeft.

En straf zijn ze: grappend en grollend etaleren ze een verbazende mix van clownerie, acrobatie, ‘vogueing’, ballet en moderne dans met een bravoure waar zowel acrobaten als dansers een puntje aan kunnen zuigen. Na enige tijd bewegen ze, ook zonder muziek, zelfs perfect synchroon.

Het verschil met ‘gewone dansers’ is echter dat dit duo af en toe ook behoorlijk de draak steekt met de kunstigheid die ze schijnbaar achteloos uit hun mouw schudden.

Dat blijft niet duren. Na enige tijd neemt Rosso de overhand met de gekke bekken die hij trekt, een kunstje dat hij, als een geboren komiek, als de beste beheerst. Wild gesticulerend gaat hij zijn tegenspeler te lijf. Het is nu wel zonneklaar dat het hem er altijd meer om te doen was zijn tegenspeler te verleiden dan hem te verslaan.

Haantjesgedrag als uitlaatklep voor erotische spanning

Alle haantjesgedrag is inderdaad maar een uitlaatklep voor de erotische spanning die in de kleedzaal hing. Agressie en competitie gaan hier gelijk op met seksuele verleiding. Daarvoor halen de twee heren, Nicolas Poggi en Luciano Rosso, alles uit de kast.

Hoogtepunt is het moment dat Poggi een goede zender zoekt op de radio. Rosso maakt al wat hij hoort belachelijk. Pure improvisatie, want wat je hoort zijn echt live uitzendingen, geen vooraf opgenomen tape. Toen ik de voorstelling zag op de Biennale Danza in Venetië gniffelde het Italiaanse publiek niet weinig als ze de Paus zalvende woorden hoorden spreken, terwijl Rosso oren, neus en mond vol sigaretten stopte.

Je ziet het zelden: hedendaagse dans met een forse dosis slimme humor. De klacht dat hedendaagse dans moeilijk of te abstract is, verliest hier elke grond. Dit is kritisch, geestig én toegankelijk. Een aanrader. Ook voor wie een broertje dood heeft aan dans.

(De voorstelling staat tussen 27 november en 8 december in de cc's van Bierbeek, Beveren, Waregem, Genk, Dendermonde, Deinze, Koksijde, Evergem, Lokeren en tenslotte Leopoldsburg).